

MARTTI KERÄSEN MUISTOLLE

Me emme koskaan tiedä, onko aikaa paljon vai vähän, äkkiä vain huomaamme, se päättyikin tähän, ja muistot meistä vain jää.

Ilmi, Sari ja Jukka perheineen Juha ja Heli perheineen, Anna-Maija ja Harri perheineen, Kalle ja Niina, Hanna sekä Marttia saattamaan tulleet ystävät.

Runoilija Eino Leinon runosta ”Hymyilevä Apollo”

*”Oi rauhaa päätetyn päivätyön,
hyvät enkelit suojaavat työmiehen yön,
ja nuorena vankkana nousevi hän,
taas uutehen päivähän.”*

Martin viimeinen kisa on ohii, hän on jättänyt tehtäväpaperinsa suurelle ylituomarille, Martti on maalissa.

*Meitä Tilda ja Eemil Pulkkinen vävyjä oli aikanaan seitsemän. Nyt, kun olemme saatelleet Martin Rovio-
mäen multiin, on meitä enää kolme ja neljäntenä
ensiksi lähteneen Toivon paikalle tulleet Matti.*

*Jo viime syksystä lähtien jouduimme seuraamaan
Martin sitkeää ongelmasta toiseen etenevää taistelua
elämästään. Paraskaan lääketiede ja Martin hyvä ur-
heilijan kunto eivät yhdessäkään auttaneet.*

*Hiekka Martin elinpäiviä mittaavassa tiimalasissa
valui loppuun ja vävyryhmään kolmantena tulleen
lähtönumeroksi oli määrätty neljä.*

Pienessä joukossamme Martti oli selkeine mielipiteineen suosittu ja hänellä oli tiedossa ratkaisu moneen ongelmaan. Loppuun liitetty naurahdus jätti kuitenkin meille epäilyksen, oliko hän kuitenkaan tosissaan.

Minusta Martin arvomaailma kulki järjestyksessä: Vanhapiha-Salmenkylä-Sulkavanjärvi-Kiuruvesi. Tähän kotiseutuhenkiseen luetteloon oli nousemassa vanha Kerästen seura Sulkavan Koitto, mutta aika loppui kesken.

Hänessä eli vanha Niskavuorelais-maalaisliittolainen henki ja hän vain hymähti, kun kerran valitin, miten monta kilometriä tänne joutuu kuluttavampaa kaupunkiajtoa ajamaan. Joskus Martti sanoi olevansa ”niitä Kiuruveden körttiläisiä”.

Minulla henkilökohtaisesti on erityissuhde tähän taloon, Vanhapiha, sillä ukkini Kalle Rissanen haki Vanhapihasta 1908 vaimon, joka Laukkalassa tunnettiin kauan Vanhapihan Marina. Mari-mummoni oli Remeksiä ja hänen Antti-veljensä vei perheen järven toiselle rannalle, Hirsiharjuun ja Keräset tulivat tilalle. 1920-luvun lopussa Antin nuorempi veli Matti, tuli sisarensa taloon ja kuoli vanhanapoikana 1964. Mari-mummo oli vakaa körttiläinen, joten talon imagoon se arvo kyllä kuuluu.

Mihinkä me menemme, kun saattohuoneemme ovi sulkeutuu, sitä emme tiedä. Martin nyt mentyä suureen tuntemattomaan, uskon, että siellä on hyvät maastot tehdä latuja ja hiihtää sekä voidella suksia koko

porukalle, sillä siinä hän, Martti oli etevä. Hirvenjuoksuradassakaan ei matkan väärinarviointi olisi ratkaiseva.

Kun appemme Eemeli kuoli sairaalassa, lääkäri merkitsi kuolinajaksi 20.50. Kun autioon taloon mentiin seuraavana aamuna, nähtiin, että Eemelin 50-vuotislahjaksi saama seinäkello oli pysähtynyt. Viisarit näyttivät aikaa 20.50. Kukaan ei ole ehdottanut kellon käynnistämistä uudelleen.

Me matkalla suureen tuntemattomaan vielä olevat Pulkkisen vävyt toivotamme Martille hyvää iäisyysmatkaa, tähän toivotukseen tulevat mukaan myös Ilmin kuusi sisarta. Martin lämmin muisto lohduttakoon meitä kaikkia.

Timo